

Дълга е веригата на нашите страдания! Със люти борби и голѣми жертви се е запазилъ до днешенъ день народа ни. Славните спомени отъ бурните дни на Априлското възстание, свѣтлиятъ образи на Ботевъ, Левски, х. Димитъръ, онази тиха но дълбока обичъ на родните поля и гори, сж държали винаги бодъръ българина и въ дни на несполука сж му шепнели безгранична вѣра въ бъдещето.

Като свободенъ народъ, ний сме отъ най-младите. Едва сега почваме да живѣемъ своята зрѣлостъ. Едва сега ний намираме пжтищата, които водятъ къмъ нашата сила. А този пжтъ е стрѣменъ и трънливъ. Но, все пакъ трѣбва да се мине, защото иначе... Горко на победения! А ний... ний не бѣхме победени!

Въ казармите, както изобщо навсѣкжде въ страната, закипѣ новъ животъ. Отъ една страна се лѣкуваха раните, които войната остави, а отъ друга — прокарваха се новите идеи.

Обърна се най-сериозно внимание на недостатъчния съставъ на офицерския и подофицерския кадъръ. Направи се всичко възможно за да помогатъ по-развитите, по-деятелните да влезатъ въ командуването, за да иматъ всички вѣра въ него.

Кървавиятъ опитъ презъ войната бѣше винаги предъ очите на всички и обновата ставаше по-лесно.

За никого не съществувахе ни най-малкото съмнение, че положението, въ което бѣхме тогава, ще може да продължава дълго време. Ония, чийто дългъ бѣше отбраната на отечеството ни, предугаждаха какви нови срѣдства ни сж нуждни, за да бждемъ готови въ решителния часъ.

Голѣмата ни армия не бѣше действително демобилизирана. Тя бѣше на една почивка — единъ по-дългъ домашенъ отидъ.

Останалите въ казармата, може да се каже, че бѣха само за гарнизонната служба и да прекаратъ своето обучение.

Подготовката на двата призива, 38 и 39, както и тѣхното образование бѣха образцови. Нѣмаше моментъ отъ войната, които да не е билъ използванъ. Участвували въ една 10 месечна упорита война, всички офицери и подофицери водѣха обучението като майстори. Новото, което военната история бѣше отбелѣзала, се възприемаше следъ обстойно обмисляне и се прилагаше внимателно.

Цѣлата 1914 година премина въ непрекъснатъ трудъ отъ страна на началници и подчинени, за да се усвоятъ нужните познания отъ всички и подчертаятъ поуки отъ войната.

Мисълта, че крайната победа бѣше наша, че въ последниятъ день една голѣма частъ отъ гърците бѣше въ желѣзните клещи на нашите войски, не напушаше никой. Отъ край до край, войната бѣше издържана достойно и новите поколения нѣмаше за нищо да се червятъ предъ спомените. Напротивъ, безбройните героически подвизи на хиляди хора, станаха една дълга неписана пѣсенъ и всички я знаехме.